

დანიელის წიგნი — ოთხმოცდამეცხრე ნაწილი

ცრუ მოძღვრებათა გახსნა: „ყოველდღიურის“ ისტორიული გამოკვლევა ადვენტიზმში

Jeff Pippenger

2024-02-22

დანიელის წიგნზე ამ სტატიების სერიის ოთხმოცდამეერთე სტატიაში ჩვენ მოვიყვანეთ ნაწყვეტი Manuscript Releases, ტომი 20, 17–22-დან, სადაც და უაიტი ნათლად აცხადებს, რომ სწავლება, რომლის მიხედვითაც „მუდმივი“ ქრისტეს საწმიდარს წარმოადგენს, უხუცესებს პრესკოტსა და დანიელს მიეცათ „ანგელოზების მიერ, რომლებიც ზეციდან იყვნენ განდევნილნი.“ იგი რეალურად არ ასახელებს მათ ცრუ შეხედულებას „მუდმივის“ შესახებ ისე, როგორც მე გავაკეთე, მაგრამ ისტორიული ჩანაწერი უხვად ცხადყოფს, რომ სწორედ ამის დამკვიდრებას ცდილობდნენ ისინი, როგორც ჭეშმარიტებისა. ისინი ცდილობდნენ გადაეწერათ ურია სმითის წიგნის Daniel and the Revelation ის ნაწილები, რომლებიც ამყარებს „მუდმივის“ იმ გაგებას, რომელსაც იგი Early Writings-ის სამოცდამეოთხე გვერდზე სწორ შეხედულებად განსაზღვრავს.

ვ. ვ. პრესკოტს გამოცემული ჰქონდა პერიოდული ჟურნალი სახელწოდებით The Protestant, რომელშიც ერთადერთი თემა იყო „მუდმივის“ შესახებ მცდარი შეხედულების წინ წამოწევა. იგი და გენერალური კონფერენციის პრეზიდენტი, ა. გ. დანიელსი, იქცნენ სატანურ შუბისწვერად, რათა განეგრძოთ პრესკოტის ძალისხმევა და ადვენტიზმში ეს მცდარი მოძღვრება მართლმადიდებელ შეხედულებად დაემკვიდრებინათ; მაგრამ ვიდრე ელენ უაიტი ცოცხალი იყო, მათ წარმატებას ამ სატანურ მცდელობაში აღკვეთა ედებოდა. 1931 წელს დანიელსმა განაცხადა, რომ სწორედ იმ წელს, როდესაც Manuscript Releases-დან ეს მონაკვეთი დაიწერა (1910), მას (დანიელსს) Sister White-თან ჰქონდა საუბარი „მუდმივის“ საკითხზე, და რომ მან იგი მიიყვანა იმ რწმენამდე, თითქოს მისი და პრესკოტის შეხედულება სწორი იყო.

მნიშვნელოვანია ამ ისტორიის გაგება, რადგან ახლა ვიწყებთ იმ ცოდნის გამრავლების განხილვას, რომელიც 1989 წელს მოვიდა, როდესაც წმინდა რეფორმის ხაზები და დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვსი მუხლი გაიხსნა. იმ ნათლის შესაცნობად, რომელიც წარმოიშვა საბჭოთა კავშირის დაშლით დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლის აღსრულებაში, საჭიროა, რომ „მუდმივი“ და „მუდმივით“ წარმოდგენილი წინასწარმეტყველური ისტორია სწორად იყოს გაგებული, რადგან ეს ისტორია ასახავს იმავე ისტორიის განმეორებას დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოციდან ორმოცდამეხუთე მუხლებამდე. ეს მუხლები მიუთითებს, რომ იმ მუხლებში გახსნილი უწყება არის „აღმოსავლეთისა და ჩრდილოეთის ამბები“, რომელსაც შედეგად მოაქვს ღვთის ხალხის საბოლოო დევნა.

მაგრამ აღმოსავლეთიდან და ჩრდილოეთიდან მოსული ცნობები შეაშფოთებენ მას; ამიტომ იგი გამოვა დიდი მძვინვარებით, რათა მოსპოს და სრულიად გაანადგუროს მრავალი. და იგი დასდგამს თავისი სასახლის კარებს ზღვებს შორის, დიდებულ

წმიდა მთაზე; მაგრამ მიაღწევს თავის აღსასრულს და არავინ დაეხმარება მას.
დანელი 11:44, 45.

ორმოცე მუხლის უწყება, რომელიც 1989 წელს საბჭოთა კავშირის დაშლისას გაიხსნა, არის გვიანი წვიმის უწყება, რომელიც პაპობას (ჩრდილოეთის მეფეს) აღძრავს, რათა „გამოვიდეს დიდი მძვინვარებით, რომ მოსრას და სრულიად აღგავოს მრავალი.“ „ცნობები“ წინასწარმეტყველურად ნიშნავს უწყებას.

და როგორ იქადაგებენ, თუ არ იქნებიან მოვლენილნი? როგორც წერია: რაოდენ მშვენიერია მათი ფერხნი, რომელნიც მშვიდობის სახარებას ქადაგებენ და კეთილი სიკეთეთა ხარებას მოაქვთ! რომაელთა 10:15.

გვიანდელი წვიმის უწყება არის ის უწყება, რომელსაც ღმერთის უკანასკნელი დღეების მცველები წარმოადგენენ, რომელნიც მღერიან ვენახის საგალობელს და მოსესა და კრავის საგალობელს.

რამდენად მშვენიერია მთებზე მისი ფეხები, ვისაც მოაქვს სასიხარულო უწყება, ვინც აცხადებს მშვიდობას; ვისაც მოაქვს სასიხარულო უწყება კეთილისა, ვინც აცხადებს ხსნას; ვინც ეუბნება სიონს: შენი ღმერთი მეფობს! შენი გუმბაგები აღიმალევენ ხმას; ერთობლივად იმღერებენ ხმით, რადგან პირისპირ იხილავენ, როცა უფალი კვლავ აღადგენს სიონს. ესაია 52:7, 8.

დანელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეოთხე მუხლში აღნიშნული „ცნობები“ აღაშფოთებს ცოდვის კაცს, და პაპობის უკანასკნელი სისხლისღვრა აღსრულდება. ეს ცნობა არის მესამე ანგელოზის ცნობა, რომელიც მალე მოსასვლელი კვირადღის კანონის ჟამს ძლიერ შეძახილად განდიდდება.

„არც ერთი არ განიკითხება, ვიდრე ნათელი არ ჰქონია მიღებული და არ დაუნახავს მეოთხე მცნების ვალდებულება. მაგრამ როდესაც გამოვა განკარგულება, რომელიც ყალბ შაბათს განახორციელებს, და „მესამე ანგელოზის“ ძლიერი ღაღადი გააფრთხილებს ადამიანებს მხეცისა და მისი ხატის თაყვანისცემის წინააღმდეგ, ზღვარი ცხადად გაივლება ცრუსა და ჭეშმარიტს შორის. მაშინ ისინი, ვინც კვლავაც განაგრძობენ ურჯულოებაში ყოფნას, მიიღებენ მხეცის ნიშანს.“ Signs of the Times, November 8, 1899.

„აღმოსავლეთიდან და ჩრდილოეთიდან მოსული ამბები“, რომლებიც პაპობას განარისხებს, საკვირაო კანონის დროს ძლიერ ძახილად აღიმართება, და ეს უწყება არის უკანასკნელი წვიმის უწყება, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო. გამოთქმა „ძლიერი ხმა“ არის წინასწარმეტყველური ტერმინი, რომელიც მზარდ ძალას გამოხატავს.

„ჭეშმარიტება ამ დროისთვის, მესამე ანგელოზის უწყება, ხმამაღალი ხმით უნდა იქნეს ქადაგებული, რაც ნიშნავს მზარდი ძალით, როდესაც ვუახლოვდებით დიდ საბოლოო გამოცდას.“ The 1888 Materials, 1710.

ორმოცდამეოთხე მუხლის „ცნობა“ არის უკანასკნელი წვიმის უწყება სწორედ იმ წინასამართალში, ვიდრე ადამიანთა მადლის ჟამი დასრულდება, როდესაც მიხაელი

აღდგება. ეს არის იგივე უკანასკნელი წვიმის უწყება, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს მოვიდა, მაგრამ იგი ძლიერდება ხმამაღალ ღალადად, ანუ დიდ ხმად, როცა ას ორმოცდაოთხი ათასი დაიბეჭდება და შემდეგ სულიწმიდა უზომოდ გადმოიღვრება. ეს არის იგივე უკანასკნელი წვიმის უწყება, რომელმაც აღნიშნა ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის პერიოდი.

ეს არის უკანასკნელი წვიმის უწყება, რომელიც გააყალბა მშვიდობისა და უსაფრთხოების უწყებამ, რომელსაც ლაოდიკიური ადვენტიზმი აცხადებს „ვირის“ მოსვლიდან „ლომის“ მოსვლამდე. პერიოდი 2001 წლის 11 სექტემბრიდან მალე მოსალოდნელ კვირა-კანონამდე აღნიშნავს ლაოდიკიური ადვენტიზმის სულიერ სასიკვდილო სარეცელს, და ისინი, რომელნიც განიკითხებიან მას შემდეგ, რაც ღვთის სახლი (იერუსალიმი) განიკითხება, იმავე საფლავში კვდებიან. ლაოდიკიური ადვენტიზმის სასიკვდილო სარეცელი „ვირსა“ და „ლომს“ შორისაა, ხოლო უწყება, რომელიც უარყოფილია და მათ სიკვდილს იწვევს, არის „ცნობები“ „აღმოსავლეთიდან“ (ისლამის სიმბოლო) და ჩრდილოეთიდან (პაპობის სიმბოლო). ეს იგივე უწყებაა, რომელიც მესამე ანგელოზის უწყებაა.

დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლი, რომელიც დასასრულის ჟამს, 1989 წელს, გაიხსნა, არის უკანასკნელი წვიმის უწყება, რომელიც ცხადდება იმ დროს, როდესაც ცრუ უკანასკნელი წვიმის უწყება — „მშვიდობა და უსაფრთხოება“ — იუწყება. უკანასკნელი წვიმის გამოცდა პირველად ღვთის სახლს უპირისპირდება, რადგან სამსჯავრო სწორედ იქიდან იწყება, და შემდეგ იგი უპირისპირდება სხვა ფარას, რომელიც ღვთის სახლის გარეთაა. ამ მიზეზით, არსებითად აუცილებელია იმ „სიცრუის“ გაგება, რომელიც ლაოდიკიურ ადვენტიზმში მესამე თაობაში იქნა შემოტანილი, რადგან მაშინ, როცა ღმერთი თავის სულიწმიდას გადმოღვრის მათზე, ვისაც ბეჭდავს, იგი იმავე დროს ძლიერ საცდურსაც გადმოღვრის მათზე, რომელთაც ჭეშმარიტების სიყვარული არ მიიღეს.

მეოცე საუკუნის პირველი თხუთმეტი წლის განმავლობაში „ყოველდღიურის“ შესახებ ატეხილი დავისას, ერთ-ერთი იმ კაცთაგანი, რომელმაც დაიცვა სწორი მილერიტული პოზიცია, რომ „ყოველდღიური“ წარმართობის სიმბოლოა, იყო ფ. ც. გილბერტი. გილბერტი იუდაიზმიდან მოქცეული იყო და სრულყოფილად კითხულობდა და საუბრობდა ებრაულად. მან დაიცვა პიონერთა პოზიცია დანიელის წიგნში, ებრაული ენის თავისი ცოდნის საფუძველზე. 1910 წელს, სწორედ იმ წელს, როდესაც და უაითმა დაწერა ხელნაწერი, რომელიც ათწლეულების განმავლობაში უნდა დამარხულიყო და რომელშიც ნათქვამი იყო, რომ დანიელისა და პრესკოტის შეხედულება „ყოველდღიურზე“ სატანის ანგელოზებისგან მომდინარეობდა, გილბერტს და უაითთან „ყოველდღიურის“ საკითხზე პირადი შეხვედრა ჰქონდა.

ჩვენ ვიცით, რომ მას ჰქონდა შეხვედრა, რადგან მან დაუყოვნებლივვე (მეორე დღეს) დაწერა იმ შეხვედრის მოკლე შეჯამება, რომელიც ჰქონდა დას უაიტთან. 1931 წელს ა. გ. დენიელსმა განაცხადება გააკეთა, რომ იმავე წელს — 1910-ში — მას ჰქონდა შეხვედრა დას უაიტთან „მუდმივის“ საკითხზე. დენიელსი ამტკიცებდა, რომ დას უაიტს მისთვის არ დაუტოვებია სხვა დასკვნა, გარდა იმისა, რომ „მუდმივი“ ქრისტეს

საწმიდრის მსახურების სიმბოლო იყო. მაგრამ დენიელის განცხადება შეხვედრის შესახებ არა მხოლოდ „სიცრუე“ იყო, არამედ იგი არის წინასწარმეტყველების ის „სიცრუე“, რომელიც წარმოშობს ძლიერ ცდუნებას.

მათთვის, ვისაც შესაძლოა არ ჰქონდეს წვდომა 1843 და 1850 წლების სქემებზე, მნიშვნელოვანია გაიგოს, რომ როდესაც 1843 წლის სქემა 1842 წელს გამოქვეყნდა, მილერიტებს ჯერ კიდევ სწამდათ, რომ საწმიდარი, რომელიც უნდა განწმენდილიყო ოცდასამასწლიანი წინასწარმეტყველების აღსრულებაში, იყო დედამიწა. როდესაც მათ 1850 წლის სქემა გამოსცეს, მაშინ უკვე იცოდნენ, რომ საწმიდარი, რომელიც უნდა განწმენდილიყო, ზეციური საწმიდარი იყო. ამ მიზეზით 1843 წლის სქემაზე ღვთის საწმიდრის არავითარი გამოსახულება არ არის, ხოლო 1850 წლის სქემაზე ღვთის საწმიდრის გამოსახულება არის. ეს მნიშვნელოვანია, რადგან დანიელსი ამტკიცებდა, რომ თავის საუბარში და უაიტთან მან მას 1843 წლის სქემა უჩვენა და სქემაზე საწმიდარზე მიუთითა. ეს შეუძლებელი იქნებოდა, რადგან 1843 წლის სქემაზე საწმიდარი არ არის. მისი განცხადება ამ საუბრის შესახებ იყო „ტყუილი“.

როდესაც 2009 წელს ამ ისტორიის განხილვაზე ვმუშაობდი და გავაცნობიერე, რომ საკითხის ორივე მხარეს მდგომი მამაკაცები ამტკიცებდნენ, თითქოს „ყოველდღიურის“ საკითხზე დას უაიტთან შეხვედრა ჰქონდათ, ელფოსტით მივწერე ელენ უაიტის მემკვიდრეობის დაწესებულებას და ვკითხე, ჰქონდათ თუ არა მათ წვდომა იმ ჟურნალზე, რომელშიც 1910 წელს დას უაიტის შეხვედრები იყო აღრიცხული. მათ მიპასუხეს, რომ ეს ჟურნალი კვლავაც ჰქონდათ. ქვემოთ მოყვანილია ჩემი ელფოსტა და ელენ უაიტის მემკვიდრეობის დაწესებულების პასუხი.

ორშაბათი, 19 იანვარი, 2009 წელი

ვისაც ეს შეეხება:

მსმენია, რომ არსებობს ჟურნალ-წიგნი, რომელშიც აღირიცხებოდა, ვინ ჰქონდა ინტერვიუ დას უაიტთან და რას შეეხებოდა ეს ინტერვიუები. ვცდილობ დავადასტურო ან უარყო, ჰქონდა თუ არა ა. გ. დენიელს ინტერვიუ დას უაიტთან 1910 წელს „ყოველდღიურის“ საკითხთან დაკავშირებით. ვიცი, რომ არსებობს ისტორიული მოწმობა იმისა, რომ ეს ინტერვიუ შედგა, მაგრამ მაინტერესებს, არსებობს თუ არა რაიმე ჩანაწერი ოფიციალურ ჟურნალ-წიგნში, რომელიც ამას უშუალოდ აფიქსირებს. ამავე დროს, მითხრეს, რომ ფ. ც. გილბერტსაც ჰქონდა ინტერვიუ დას უაიტთან 1910 წელს „ყოველდღიურის“ საკითხზე, და მსურს ვიცოდე, შეიძლება თუ არა ამის დადასტურება ჟურნალ-წიგნით, რომელსაც იმ პერიოდში მისი თანამშრომლები აწარმოებდნენ. შესაძლოა, საერთოდ არ არსებობდა ასეთი ჟურნალ-წიგნი, ან თუ არსებობდა, თქვენ არ გაცემთ ამ ინფორმაციას, ან შესაძლოა, მისი არსებობის შემთხვევაშიც კი, თქვენთვის შეუძლებელი იყოს ამის შემოწმება ჩემთვის. ამიტომ, ყოველ შემთხვევაში, მინდოდა მეკითხა. ნებისმიერი დახმარება, რომლის გაწევაც შეგიძლიათ, დიდად დაფასებული იქნება.

ძვირფასო ჯეფ,

გმადლობთ თქვენი ელფოსტისათვის. ელენ უაითის მარშრუტის საკმაოდ სრული აღწერილობა მართლაც გაგვაჩნია, რომელიც მის წერილებს, დღიურებსა და გამოქვეყნებულ შეხვედრების განრიგს ეფუძნება, თუმცა, ამგვარი „საბოროტე ჟურნალი“ როგორც ასეთი არ არსებობს.

ექვგარეშეა, წაგიკითხავთ ა. ჯი. დანიელსის ელენ უაითთან ვიზიტის შესახებ EGW-ის ბიოგრაფიის მე-6 ტომში, *The Later Elmhaven Years*, გვ. 256, 257. ამ შეხვედრის შესახებ დამოუკიდებელი ჩანაწერი ვერ მოვიძიეთ. თუმცა, გვაქვს უხუცეს გილბერტის წერილი, დათარიღებული 1910 წლის 1 ივნისით, რომელიც მიუთითებს მის გეგმაზე, 6–9 ივნისს ყოფილიყო სენტ-ჰელენაში (სადაც ელენ უაითი ცხოვრობდა). ეს არის დამადასტურებელი დოკუმენტაციის სრული ფარგლები, რომელთა შესახებაც მე ვიცი.

ღმერთმა აკურთხოს — ტიმ პუარიე, ელენ გ. უაიტის მემკვიდრეობის ფონდის ვიცე-დირექტორი

არ არსებობს დამოუკიდებელი ჩანაწერი იმისა, რომ დანიელსს ოდესმე ჰქონოდა ინტერვიუ „ყოველდღიურის“ თემაზე, მაგრამ არსებობს გილბერტის წერილი, რომელიც მიუთითებს მის განზრახვაზე, 1910 წლის 6-დან 9 ივნისამდე მის სახლში ყოფნის შესახებ.

დის ვაითის ბიოგრაფიაში, რომელსაც ელენ ვაითის მემკვიდრეობა მოიხმობს, სადაც მისი შვილიშვილი დანიელსის ინტერვიუს საკითხს განიხილავს, მან ჩაწერა დანიელსის მტკიცება 1910 წლის შეთხზული ინტერვიუს შესახებ:

„დისკუსიების მსვლელობაში, ცოტა მოგვიანებით, უხუცესი დანიელსი, რომელსაც თან ახლდნენ უ. ს. უაიტი და ს. ს. კრისლერი, და რომელსაც ძლიერ სურდა უშუალოდ ელენ უაიტისგან გაეგო, რას ნიშნავდა მისი განცხადება წიგნში *Early Writings*, მივიდა მასთან და ეს საკითხი წარუდგინა. დანიელსმა თან წაიღო *Early Writings* და 1843 წლის სქემა. იგი ელენ უაიტთან ახლოს დაჯდა და კითხვებით მიმართავდა. ამ შეხვედრის შესახებ მისი მოხსენება დაადასტურა უ. ს. უაიტმა:“

„პირველად დის უაიტს წავუკითხე ზემოთ მოყვანილი განცხადება „ადრეულ წერილებში“. შემდეგ მის წინაშე დავდე ჩვენი წინასწარმეტყველური სქემა, რომელსაც ჩვენი მსახურები დანიელისა და გამოცხადების წინასწარმეტყველებათა განმარტებისას იყენებდნენ. მისი ყურადღება მივაპყარი როგორც საწმიდრის გამოსახულებას, ასევე 2300-წლიან პერიოდს, როგორც ისინი სქემაზე იყო წარმოდგენილი.

„შემდეგ ვკითხე, შეძლებდა თუ არა გაეხსენებინა, რა ეჩვენა მას ამ საკითხთან დაკავშირებით.

„როგორც მახსოვს მისი პასუხი, მან დაიწყო იმით, რომ ჰყვებოდა, თუ როგორ ცდილობდნენ ზოგიერთი ხელმძღვანელი, რომლებიც 1844 წლის მოძრაობაში იყვნენ, ეპოვათ ახალი თარიღები 2300-წლიანი პერიოდის დასრულებისთვის. ეს მცდელობა მიზნად ისახავდა უფლის მოსვლისთვის ახალი თარიღების დადგენას. ეს კი იწვევდა დაბნეულობას მათ შორის, ვინც ადვენტურ მოძრაობაში იყო.“

„ამ არეულობის შუაგულში უფალმა მას გაუმჟღავნა, — თქვა მან, — რომ თარიღებთან დაკავშირებით დამკვიდრებული და წარმოდგენილი შეხედულება სწორი იყო, და რომ აღარასოდეს უნდა დაწესდეს სხვა დრო, არც უნდა იქნეს გამოცხადებული სხვა დროის უწყება.

„შემდეგ ვთხოვე მას, ეთქვა, რა ჰქონდა გამოცხადებული მას „მუდმივის“ დანარჩენის შესახებ — მთავარი, ლაშქარი, „მუდმივის“ წართმევა და საწმიდრის დამხობა.“

„მან უპასუხა, რომ ეს ნიშნები მის წინაშე ხილვაში არ ყოფილა წარმოდგენილი ისე, როგორც დროის საკითხი. იგი არ იქნებოდა წაყვანილი იმგვარად, რომ გაეკეთებინა წინასწარმეტყველების იმ პუნქტების განმარტება.“

„ინტერვიუმ ჩემზე ღრმა შთაბეჭდილება მოახდინა. დაუყოვნებლივ, ყოველგვარი ყოყმანის გარეშე, იგი თავისუფლად, ნათლად და ვრცლად საუბრობდა 2300-წლიან პერიოდზე, მაგრამ წინასწარმეტყველების მეორე ნაწილთან დაკავშირებით დუმდა.

„ერთადერთი დასკვნა, რომელიც მე შევძელი გამომეტანა მის მიერ დროის შესახებ მიცემული თავისუფალი განმარტებიდან და მისი დუმილიდან „მუდმივის“ წართმევისა და საწმიდრის დამხობის შესახებ, იყო ის, რომ მისთვის მიცემული ხილვა დროის შესახებ იყო და რომ მას წინასწარმეტყველების სხვა ნაწილებთან დაკავშირებით არავითარი განმარტება არ მიუღია.—DF 201b, AGD-ის განცხადება, 1931 წლის 25 სექტემბერი.“ არტურ უაიტი, ელენ გ. უაიტი, ტომი 6, 257.

დანიელსი ამტკიცებდა, რომ მან მას 1843 წლის სქემა უჩვენა და ჰკითხა იმ საწმიდრის შესახებ, რომელიც სქემაზე წარმოდგენილი არ არის. იგი აგრეთვე ამტკიცებდა, რომ თან წაიღო წიგნი Early Writings და კითხვებით აწუხებდა იმის შესახებ, რას გულისხმობდა იგი, როდესაც ამჟღავნებდა პიონერთა გაგებას „the daily“-ის შესახებ და იმას, რომ სქემა უფლის ხელით იყო წარმართული. ელენ უაიტის ვაჟმა, რომელიც იმ ბიოგრაფის, ართურ ლ. უაიტის, მამა იყო, რომელმაც ამ ვითომდა მომხდარი შემთხვევის მიმოხილვა დაწერა, მიღებული ჰქონდა დანიელსისა და პრესკოტის სატანური შეხედულება „the daily“-ის შესახებ და მოწმობდა დანიელსის მტკიცებას იმაზე, რაც ინტერვიუში მოისმინა. ისინი უბრალოდ საკმარისად ფრთხილნი არ იყვნენ თავიანთ გამოგონილ ამბავში, რადგან 1843 წლის სქემაზე არ არის წარმოდგენილი ისეთი საწმიდარი, რომელზეც დანიელსს შეეძლო მიეთითებინა.

კიდევ ერთი სიცრუე, რომელიც ინტერვიუშია წარმოდგენილი, არის ის ტყუილი, თითქოს Early Writings-იდან ეს მონაკვეთი „დროის დადგენის“ წინააღმდეგ გაფრთხილება ყოფილიყო. მონაკვეთი, რომლის შესახებაც, სავარაუდოდ, დანიელსმა იკითხა, შემდეგია:

„მე ვიხილე, რომ 1843 წლის სქემა უფლის ხელით იყო წარმართული და რომ იგი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ რიცხვები ისეთი იყო, როგორსაც იგი ისურვებდა; რომ მისი ხელი იყო მასზე და დაფარა შეცდომა ზოგიერთ რიცხვში, რათა ვერავის ეხილა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ მოიხსნებოდა.“

„შემდეგ დავინახე „ყოველდღიურის“ შესახებ (დანიელი 8:12), რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ ადამიანის სიბრძნით იყო დამატებული და ტექსტს არ ეკუთვნის, და რომ უფალმა ამის სწორი გაგება მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის შეძახილი გააჟღერა. როცა ერთობა არსებობდა, 1844 წლამდე, თითქმის ყველა შეთანხმებული იყო „ყოველდღიურის“ სწორ გაგებაზე; ხოლო 1844 წლის შემდეგ არსებულ არეულობაში სხვა შეხედულებები იქნა მიღებული, და ამას სიბნელე და აღრეულობა მოჰყვა. 1844 წლის შემდეგ დრო გამოცდად აღარ ყოფილა და იგი აღარასოდეს იქნება გამოცდა.“ Early Writings, 74, 75.

უილი C. უაიტმა, და უაიტის ძემ, მიიღო „ყოველდღიურის“ შესახებ მცდარი შეხედულება, ხოლო მისმა ძემ, ართურმა, სცადა გაეგრძელებინა იმ ინტერვიუსთან დაკავშირებული „ტყუილი“, რომელიც არასოდეს მომხდარა, იმით, რომ ცდილობდა ეჭვი შეეტანა, თითქოს Early Writings-იდან აღებულ მონაკვეთში მოცემული გაფრთხილება უბრალოდ და მხოლოდ დროის დადგენის წინააღმდეგ მიმართული გაფრთხილება იყო. ეს არგუმენტი 1930-იან წლებში იქნა შეთხზული და „ტყუილის“ ძირითად ნაწილად იქცა.

ამ არგუმენტს მომდევნო სტატიაში განვიხილავთ.

„23 სექტემბერს უფალმა მიჩვენა, რომ თავისი ხელი მეორედ გაიწოდა თავისი ხალხის ნატამალის გამოსახსნელად, და რომ ამ შეკრების ჟამს ძალისხმევა უნდა გაორკეცდეს. გაფანტვის ჟამს ისრაელი ნაცემი და დაგლეჯილი იყო; ახლა კი, შეკრების ჟამს, ღმერთი განკურნავს და შეუხვევს თავის ხალხს. გაფანტვის დროს ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეულ ძალისხმევას ძალზე მცირე შედეგი ჰქონდა, ძალიან ცოტა ან თითქმის არაფერი აღასრულა; მაგრამ შეკრების ჟამს, როცა ღმერთმა თავისი ხელი გაიწოდა თავისი ხალხის შესაკრებად, ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეული ძალისხმევა თავის განზრახულ შედეგს მოიტანს. ყველანი უნდა იყვნენ ერთიანნი და მოშურნენი ამ საქმეში. მე ვიხილე, რომ სირცხვილი იყო, ვინმეს გაფანტვაზე მიემართა მაგალითებისთვის, რათა ახლა, შეკრების ჟამს, იმან გვმართოს; რადგან თუ ღმერთი ახლა ჩვენთვის მეტს არ გააკეთებს, ვიდრე მაშინ აკეთებდა, ისრაელი ვერასოდეს შეიკრიბება. იმდენადვე აუცილებელია, რომ ჭეშმარიტება გამოქვეყნდეს ნაბეჭდ ფურცელზე, რამდენადაც იქადაგოს.“

უფალმა მიჩვენა, რომ 1843 წლის დიაგრამა მისი ხელით იყო წარმართული და რომ მისი არც ერთი ნაწილი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ ციფრები ისეთი იყო, როგორსაც იგი ისურვებდა. რომ მისი ხელი ეფარა და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ ციფრში, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ მოიხსნებოდა.

„შემდეგ მე დავინახე „მუდმივის“ შესახებ, რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ ადამიანის სიბრძნით იყო დამატებული და ტექსტს არ ეკუთვნის; და რომ უფალმა მის შესახებ სწორი შეხედულება მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის ძახილი გააჟღერა. როდესაც ერთობა არსებობდა, 1844 წლამდე, თითქმის ყველა გაერთიანებული იყო „მუდმივის“ შესახებ სწორ შეხედულებაზე; მაგრამ 1844 წლის შემდეგ, არეულობაში, სხვა შეხედულებებიც იქნა მიღებული, და ამას მოჰყვა სიბნელე და დაბნეულობა.“ Review and Herald, November 1, 1850.

